

כ"ד באב התשס"ט
14.10.2009

לכבוד
שר הבריאות

**דין וחשבון לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים [נוסח חדש],
התשל"ז – 1976**

בענין:

ד"ר בעז לב, המשנה למנכ"ל משרד הבריאות באמצעות באת כחו,
עוה"ד שרה שר-לב מלשכת היועצת המשפטית, משרד התובע הראשי משרד
הבריאות, ירושלים

הקובל

- נגד -

ד"ר אנטולי אודסקי ת.ז. [REDACTED] רופא מורשה, בעל רשיון [REDACTED] ותואר מומחה
בנוירוכירורגיה, ע"י ב"כ עוה"ד יצחק הוס

הנקבל

1. הקובלנה –

ביום 30.11.2008, הגיש ד"ר בעז לב המשנה למנכ"ל משרד הבריאות, קובלנה נגד ד"ר
אנטולי אודסקי [REDACTED] רופא מורשה, בעל רשיון [REDACTED] (להלן – **הקובלנה**),
על כן, הנקבל השתמש בתואר שאינו מורשה בו וכי בכך פעל הנקבל בניגוד לסעיף 9 לפקודת
הרופאים [נוסח חדש], התשל"ז – 1976 (להלן – **הפקודה**) ונהג בדרך שאינה הולמת רופא
מורשה, כאמור בסעיף 41(1) לפקודה.

2. הוועדה –

אנו הח"מ מוננו על ידך, להיות ועדה שתדון בקובלנה (להלן – **הוועדה**).

3. העובדות שברקע הקובלנה –

הרקע העובדותי לקובלנה, כפי שפורט בכתב הקובלנה הינו כדלקמן:

- 3.1 בתקופה שמשנת 1995 ועד לשנת 2002, טיפל הנקבל במתלונן, תוך שהוא מציג עצמו כבעל תואר מומחה בענף הפסיכיאטריה.
- 3.2 הנקבל הנפיק כרטיסי ביקור, עליהם נכתב התואר "פסיכיאטר" וכן הנפיק חשבוניות מס, בהן מופיע התואר "פסיכיאטר". זאת בידיעתו כי מדובר בתיאור כוזב וכי יש בכרטיסי הביקור ובחשבוניות כדי להטעות (להלן – **המסמכים הכוזבים**).
- 3.3 בהתנהגותו ובאמצעות המסמכים הכוזבים, יצר הנקבל בפני המתלונן, מצג שווא כאילו הוא פסיכיאטר, בידיעה שטענה זו אינה אמת. בכך קיבל הנקבל במרמה, את הסכמת המתלונן לטיפול בו וכן קיבל במרמה תשלום עבור הטיפולים.

4. ההלך בפני הוועדה -

- 4.1 בדיון שקיימה הוועדה בקובלנה, ביום 8.9.2009, הופיעו בפניה: הנקבל, עו"ד יצחק הוס, בא כחו של הנקבל וכן עו"ד שר שרלב, באת כח הקובל.
- בפתח הדיון הודיעו באי כח הקובל והנקבל, כי לאחר שכנגד הנקבל הוגש כתב אישום, הגיעו הנקבל ופרקליטות המדינה לידי הסכמה כדלקמן:
- ההלך הפלילי יבוטל, לאחר סיום הליך משמעותי שבמסגרתו יודה הנקבל בעובדות ובטענות שבכתב הקובלנה ויתחייב כי מכאן ולהבא, שלא לעסוק כפסיכיאטר ולא להשתמש בתואר פסיכיאטר.
- עוד הוסכם, כי במסגרת ההליך המשמעותי, יטען הנקבל לעניין העונש המשמעותי בלבד.
- לאור ההודעה האמורה, התמקד הדיון, בפני הוועדה, בשאלת הענישה המשמעותית הראוייה בנסיבות העניין.
- 4.2 לוועדה הוגשו המסמכים המפורטים להלן –
- 4.2.1 כתב הקובלנה;
- 4.2.2 מזכרה, מיום 14.12.2008, של עו"ד אבן- חושן מפרקליטות מחוז ת"א, אליו צורפה טיוטת כתב הקובלנה וכן מכתבו, מיום 16.11.2008, של ב"כ הנקבל.
- 4.2.3 כתב האישום שהוגש בשעתו כנגד הנקבל.
- 4.2.4 מכתבו, מיום 16.7.2989, של ד"ר משה משיח שכיהן אז כמנכ"ל משרד הבריאות, שבו, בין היתר, נכתב כדלקמן:
- "עם זאת, התפלאתי לראות כי הינך משתמש בחותמת בתואר פסיכיאטר, זאת כאשר אין בידך תואר מומחה בפסיכיאטריה. אנו חייבים לפעול גם בנושא זה. בשלב זה אבקשך להפסיק מידית כל שימוש בתואר פסיכיאטר, כל עוד אין בידך תעודת מומחה בישראל."
- 4.2.5 במהלך הדיון בפני הוועדה, הגיש ב"כ הנקבל, מסמכים אלה:
- 4.2.5.1 מסמך המתייחס לעבודת הנקבל, לרבות כמתמחה, להיותו מורשה להיפנוט וכן טענות שהעלה הנקבל לעניין התלונה, נשוא הקובלנה.
- 4.2.5.2 מסמכים נוספים המסומנים באותיות א' עד ה' ובהם:
- מסמך בדבר אישור תקופת התמחות של הנקבל בתחום הפסיכיאטריה;
- מכתבו, מיום 21.7.1980, של יו"ר הוועדה המייעצת לפי חוק השימוש בהיפנוזה, ובו פניה לנקבל כי יסכים להיכלל ברשימת המועמדים לקבלת מינוי כבוחנים בוועדות הבוחנים בהיפנוזה שתוגש לשר הבריאות;
- מכתבם, מיום 25.12.1985, של שלושה בעלי תפקידים מתחום הסיעוד במשרד הבריאות, המודים לנקבל על הרצאתו במסגרת יום עיון שהתקיים בסנטוריום "החלמה ונופש";

פסק הדין, מיום 19.6.97, בתיק ש"נ 3-2845 בבית הדין האזורי לעבודה בת"א, המתייחס לתביעה לפיצוי שהגיש הנקבל, עקב הפרת הסכם עבודה (להלן – פסק הדין);

מזכר, מיום 3.10.2006, של סמ"ר אנדרי ליבשיץ ממשטרת ישראל, שם מציין עורך המוכר כי במועד האמור הוא התקשר לאגף ההונאה בת"א ונאמר לו שלא התקבלו תלונות על הונאה לגבי הנקבל.

5. טענות הצדדים -

5.1 טענות באת כח הקובל -

5.1.1 המתלונן שטופל על ידי הנקבל, משנת 1995 ועד לשנת 2002, בטיפול פסיכיאטרי, פנה לטיפולו של הנקבל מתוך הבנה שלנקבל תואר מומחה בפסיכיאטריה.

5.1.2 הנקבל הנפיק כרטיסי ביקור וחשבוניות מס בהם מופיע התואר פסיכיאטר, שעה שהנקבל ידע שאין לו תואר מומחה בתחום זה.

5.1.3 בהתנהגותו ובאמצעות כרטיסי הביקור וחשבוניות המס, יצר הנקבל מצג שווא בפני המתלונן, כאילו יש לו תואר מומחה בפסיכיאטריה, וכך קיבל את הסכמת המתלונן לטיפול בו וכן קיבל במרמה תשלום עבור הטיפול.

5.1.4 מתיקו האישי של הנקבל, במחלקת מקצועות רפואיים עולה, שעוד בשנת 1989, הודע לנקבל, על ידי דר' משיח שכיהן אז כמנכ"ל משרד הבריאות, שאסור לו להשתמש בתואר פסיכיאטר.

5.1.5 בנסיבות האמורות, אמצעי המשמעת ראוי הוא התליית רשיונו של הנקבל לעסוק ברפואה, אף אם לתקופה של חודש אחד ואין להסתפק באמצעי משמעת של התראה או נזיפה. זאת על מנת להעביר מסר ברור לנקבל, לכלל העוסקים ברפואה, כמו גם לציבור, כי שימוש בתואר בידי מי שאינו מורשה לעשות כן, נתפש כמעשה חמור.

5.2 טענות בא כח הנקבל -

5.2.1 הנקבל, למד רפואה ברוסיה בתקופה שמשנת 1965 ועד לשנת 1975, הוא עבד בלנינגרד כפסיכונאורולוג וניהל שם מרפאה להיפנוזה והרפיה בשיטות שונות.

5.2.2 לאחר שהנקבל עלה לישראל, בשנת 1975, הוא קיבל רישיון לעסוק ברפואה בישראל והתמחה, משך חמש שנים, בתחום הפסיכיאטריה, בשנים 1975 עד 1980, בבית חולים לחולי נפש אברבנאל בבת ים.

5.2.3 אף שהנקבל סיים את תקופת ההתמחות, הוא לא עבר בהצלחה את בחינות הגמר (הן שלב א' והן שלב ב') ולפיכך לא זכה לאישור תואר מומחה בפסיכיאטריה.

5.2.4 לאחר סיום תקופת ההתמחות, הועסק הנקבל, משך כעשר שנים, בבית חולים פרטי לחולי נפש "החלמה ונופש", כמנהל המחלקה הסגורה.

5.2.5 עבודת הנקבל בבית החולים "החלמה ונופש", הסתיימה בפיטוריו, לאחר שהנקבל נקלע לסכסוך עם בית החולים. הנקבל פנה להנהלת משרד הבריאות, בתלונה על נוהלים לקויים בבית החולים ובעקבות פיטוריו, הוא הגיש, בשנת 1997, תביעה לפיצוי עקב הפרת החוזה שבינו לבין בית החולים, לבית הדין האזורי לעבודה בתל-אביב (תיק ש"נ 3-2745) (להלן – תביעת הנקבל).

5.2.6 משרד הבריאות עצמו לא עמד על כך שבבתי חולים לחולי נפש, שאינם ממשלתיים, יעסקו בפסיכיאטריה, אך מי שלחם תואר מומחה בפסיכיאטריה.

עבודת הנקבל בבית החולים "החלמה ונופש", שכאמור התקיימה משך כעשר שנים, היתה נתונה לפיקוח משרד הבריאות ומשרד הבריאות עצמו לא עמד על כך שהרופאים שהועסקו במחלקה הסגורה לרבות מנהל המחלקה עצמו, יהיו בעלי תואר מומחה בתחום הפסיכיאטריה.

עוד הפנה ב"כ הנקבל, לאמור בפסק הדין בתביעת הנקבל, בהסתמך על עדותה, שניתנה בשנת 1994, על ידי של דר' גלובייבה שכינה אז כראש צוות הפיקוח על בתי חולים לחולי נפש לא ממשלתיים.

בפסק הדין, מציין בית הדין לעבודה, כי מעדותה של דר' גלובייבה עלה, שעד לשנת 1992, משרד הבריאות לא עמד על כך שבבתי חולים פרטיים (שאינם ממשלתיים), כגון בית החולים שבו הועסק הנקבל, תהא לרופא או למנהל המחלקה, תעודת מומחה לפסיכיאטריה וכי ככלל, היה נהוג להעסיק רופאים בתחומים שבהם התמחו, אף אם לא קיבלו תואר מומחה (ראה האמור בעמוד 10 לפסק הדין).

ב"כ הנקבל הסתמך גם על האמור, בעמוד 23, לפסק הדין כי "אכן לתובע (הוא הנקבל בהליך זה – הערה של הח"מ) היתה בעיה, שלא היה לו תואר מומחה בענף הפסיכיאטריה, ועל כן המסגרת היחידה שהוא יכול היה למצוא בה עבודה, לבד מפתחת קליניקה פרטית, היתה בבתי חולים פרטיים לחולי נפש, שם לא הקפידו על התארים הנדרשים". (ראה האמור בעמוד 23 לפסק הדין).

עוד עמד ב"כ הנקבל על כך, שבשנת 1980, פנה אל הנקבל יו"ר הוועדה המייעצת לפי חוק השימוש בהיפנוזה, וביקש את הסכמתו לכלול את שמו ברשימת המועמדים לקבלת מינוי כבוחנים בוועדו הבוחנים בהיפנוזה שתוגש לשר הבריאות (ראה המסמך המסומן ג' שהוגש כאמור על ידי הנקבל).

5.2.7 בעקבות פטוריו של הנקבל מבית החולים "החלמה ונופש", פתח הנקבל קליניקה שבמסגרתה הוא נתן טיפולים של היפנוזה והרפיה. בחשבונות שהוצאו על ידי הנקבל, במסגרת עבודת הנקבל בקליניקה, אכן צויין לצד שמו של הנקבל "פסיכיאטר מומחה להיפנוזה". זאת לטענת ב"כ הנקבל, בשונה מהתואר "מומחה בפסיכיאטריה" שהנקבל לא עשה בו שימוש. ב"כ הנקבל הוסיף וטען שהנקבל היה סבור, כי לאור האמור בפסק הדין, אין הוא מנוע מלעשות שימוש בתואר "פסיכיאטר" וכי רק בעקבות הגשת הקובלנה, התבהר לנקבל, שהשימוש בתואר שצויין על גבי החשבונות, עשוי להטעות את ציבור המטופלים לחשוב שהוא בעל תואר מומחה בפסיכיאטריה.

5.2.8 ב"כ הנקבל טען כי הנקבל המשיך הנקבל לעשות שימוש בתואר פסיכיאטר, גם לאחר שמנכ"ל משרד הבריאות הבהיר לו, עוד בשנת 1989, שאינו רשאי לעשות כן, הואיל ועמדת הנקבל היתה שונה, כי משרד הבריאות לא נקט בפעולה כלשהי, מעבר להערה האמורה של מנכ"ל משרד הבריאות, וכי הוא ראה באמור בפסק הדין תמיכה בעמדתו. להבנת הנקבל, פסק הדין קבע שהוא רשאי להמשיך ולעבוד כפסיכיאטר בבית חולים פרטי או בקליניקה פרטית, מה גם שקביעה זו ניתנה בהסתמך על עדותה של דר' גלובייבה, שכינה בתפקיד בכיר במשרד הבריאות.

5.2.9 לנקבל אישור ממשרד הבריאות, משנת 1996, המתיר לו לעסוק בהיפנוזה. (במאמר מוסגר יובהר, כי ב"כ הקובל, אישרה שהאישור האמור ניתן לנקבל).

5.2.10 לנקבל מלאו 78 שנים, הוא נמצא לקראת סוף הקריירה המקצועית שלו ובמהלך שנות עבודתו הוא סייע למטופלים רבים ואף פרסם ספר בנושא היפנוזה.

5.2.11 הטיפול שקיבל המתלון מהנקבל, הוא בתחום ההתמחות של הנקבל ולא מדובר בטיפול פסיכיאטרי. העניין שבשלו הוגשה הקובלנה, הוא עצם השימוש בתואר וקושי זה, לא יהיה קיים עוד משהנקבל התחייב שלא לעשות עוד שימוש בתואר וגם לא לעסוק בפסיכיאטריה. לפיכך אין מקום לנקוט אלא באמצעי המשמעת הקל ביותר, דהיינו: התראה ואין מקום לנקוט באמצעי חמור מזה.

5.2.12 הנקבל עבד שנים רבות ולא גרס נזק לאיש ממטופליו. עתה הנקבל מבין היטב, כי השימוש בתואר פסיכיאטר עשוי להטעות, כי אין הוא רשאי עוד לעשות שימוש בתואר האמור וכי מעתה הוא גם לא יעסוק עוד בפסיכיאטריה.

5.2.13 כיום הנקבל מקיים קליניקה בדירתו הצנועה והוא מעניק למטופליו טיפולים בהיפנוזה והרפיה. הנקבל מתפרנס בצניעות והתליית רשיונו, גם אם לחודש ימים בלבד, תפגע בו מבחינה כלכלית.

6. המלצת הוועדה – 6

6.1 מהות העניין שבגינו הוגשה הקובלנה –

ב"כ הנקבל התייחס בטענותיו לעניין השימוש בתואר פסיכיאטר ולעיסוק בפסיכיאטריה כאחד. לפיכך נראה ראוי להבהיר תחילה מהו הנושא שבו עוסקת הקובלנה, זאת בשונה מעניינים שאינם באים בגדרה.

6.1.1 עצם העיסוק בפסיכיאטריה ובהיפנוזה ומה שאינו נושא הקובלנה –

עניינה של הקובלנה אינו בעצם העיסוק בפסיכיאטריה, עיסוק שכשלעצמו לא נאסר, לפי הוראות החוק, על מי שהוא רופא מורשה. זאת משלא הותקנו, לעניין העיסוק בפסיכיאטריה, תקנות לפי סעיף 17א(א) לפקודה, המסמיך את שר הבריאות, לקבוע בתקנות, בין היתר "...פעולות מיוחדות של עיסוק ברפואה שרשאים לבצען רק רופאים מורשים בעלי כשירויות מסויימות..."

בשונה מכך, קיים בחקיקה הסדר מפורט, לעניין ההרשאה לשימוש בהיפנוזה. כך קובע סעיף 2(א) לחוק השימוש בהיפנוזה, התשמ"ד-1984, כי "לא יאפשר אדם את זולתו אלא אם כן הוא מורשה להיפנוט ולפי תנאי ההרשאה". כך גם נקבעו בתקנות השימוש בהיפנוזה (לימודי היפנוט מוכרים והוראתם, ופרטי הבחינה וסדריה), תשנ"א-1991, כללים לעניין מסלול ההכשרה והבחינות המהווים תנאי להרשאה לעשות שימוש בהיפנוזה.

בהיות הנקבל רופא מורשה, עצם העיסוק בפסיכיאטריה לא נאסר עליו, אף שלא מתקיים לגביו הנדרש לצורך קבלת תואר "מומחה בפסיכיאטריה". ובאשר לעיסוק בהיפנוזה - כפי שעלה מדברי ב"כ הצדדים, בעת הדיון בפני הוועדה, לנקבל ניתן היתר לעשות שימוש בהיפנוזה.

6.1.2 נושא הקובלנה והוראות הדין החלות לגביו –

עניינה של הקובלנה, בשימוש שעשה הנקבל בתואר "פסיכיאטר" או כטענתו בתואר "פסיכיאטר מומחה להיפנוזה".

לעניין זה מתייחסת הוראת סעיף 9 לפקודה, הקובעת לאמור:

"9. רופא מורשה לא יטול לעצמו כינוי או הגדר המסתברים כרמז שיש לו מעמד או כשירות מקצועיים זולת אלה שיש לו למעשה ושפורטו בבקשה שהגיש לרשיון לעסוק ברפואה - או בבקשה אחרת אם רכש אותם לאחר מכן - ושהמנהל אישר אותם, ולא ישתמש בכינוי או הגדר כאמור בנוגע לעבודתו המקצועית או לחצריו ולא יציג אותם על חצריו; ואולם רשאי הוא להשתמש בכינוי "דוקטור"."

סעיף 49 שבפקודה, המתייחס לעבירה על הוראות סעיף 9 האמור, קובע לאמור:

"49. העובר על הוראות סעיפים 5 או 9, או משתמש בתואר מומחה לענף רפואי פלוני או בתואר דומה לו עד כדי להטעות, והוא אינו רופא מורשה, דינו - מאסר שלושה חדשים."

לעניין תואר "מומחה", מתייחסות הוראות נוספות, בפקודה ובתקנות, כדלקמן:

א. סעיף 17 לפקודה, הקובע לאמור:

"17. השר רשאי, לאחר התייעצות בהסתדרות הרפואית בישראל, לקבוע בתקנות תארי מומחה לענפי הרפואה השונים ואת התנאים לאישור התארים, ולחייב מבקש תואר מומחה לעמוד בבחינות לפי תכנית, בדרכים ובמועדים שנקבעו."

ב. תקנות הרופאים (אישור תואר מומחה ובחינות), תשל"ג – 1973 (להלן – התקנות), שהותקנו מכח הסמכות שבסעיפים 11 ו- 22 לפקודה, הקובעות לאמור:

בתקנה 2 – כי "לא יאושר לרופא תואר מומחה (להלן – תואר) אלא אחד התארים הנקובים בטור א' של התוספת, ולא יאושר תואר אלא לפי הוראות תקנות אלה."

וכן בתקנה 32 – כי:

"(א) לא ישתמש אדם בתואר מומחה אלא אם התואר אושר לו לפי תקנות אלה, ולא ישתמש אדם בתואר דומה וכן עד כדי להטעות לאחד התארים שלפי תקנות אלה..."

(ג) לענין תקנה זו, "תואר מומחה" – לרבות תרגום או קיצור של תואר או רמז אחר להתמחות בענף רפואה."

יובהר, לענין ההוראה שבתקנה 2 שלעיל, כי בסעיף 11 לתוספת שבתקנות, נמנה התואר "מומחה בפסיכיאטריה".

[במאמר מוסגר יובהר, כי סעיף 11 לפקודה שמכחו, בין היתר, הותקנו התקנות האמורות, עניינו באיסור פרסומת וסעיף קטן (א) שבו קובע לאמור:

"11. (א) רופא מורשה לא יעשה, במישרין או בעקיפין, פרסומת לעיסוקו שיש בה כדי להטעות או שיש בה משום פגיעה בכבוד המקצוע, או שהיא בניגוד לתקנות שהותקנו לפי סעיף קטן (ג)."]

העולה במקובץ מהוראות החוק והתקנות שלעיל הוא, כי המחוקק לא הותיר ספק בדבר, כי השימוש בתואר מומחה בפסיכיאטריה, כמו גם שימוש בתואר דומה לו עד כדי הטעיה, אסור לפי הפקודה, בין אם לפי סעיף 9, 11, או 17 שבה, וכי הוראות מפורשות דומות נקבעו גם בתקנות. לא זאת אף זאת, המחוקק מצא לקבוע, בסעיף 49 שבפקודה, הוראה עונשית המתייחסת לעובר על הוראות סעיף 9 שבה.

הנקבל הודה בעובדות שבכתב הקובלנה והאמור בה מוסכם עליו. יוצא איפא שאף הנקבל עצמו סבור שמעשיו נעשו בניגוד להוראות סעיף 9 לפקודה וכי הוא נהג בדרך שאינה הולמת רופא מורשה, כאמור בסעיף 41(1) לפקודה.

6.2 דיון והמלצה

משבאים לבור את לוז העובדות, מכלל העולה מהחומר שהובא בפני הוועדה ונטען בפניה הוא כי עניינו במי שהציג עצמו, בשנים 1995 עד 2002, בפני מי שטופל על ידו כאילו הוא בעל תואר מומחה בפסיכיאטריה – כך כנוסח כתב הקובלנה, שהנקבל הסכים לו.

כך נכתב בכרטיס הביקור שהנקבל עשה בו שימוש, כי הוא פסיכיאטר וכך גם צויין על גבי חשבונות המס שהוצאו על ידי הנקבל.

זאת, אף שלא עלה ביד הנקבל לעבור בהצלחה את המבחנים המהווים תנאי לקבלת אישור לתואר מומחה בפסיכיאטריה ובניגוד להוראות הפקודה והתקנות, כאמור לעיל. הנקבל המשיך לעשות שימוש בתואר האמור, עד לשנת 2002, אף שבשנת 1989, הבהיר מנכ"ל משרד הבריאות, במכתב שנשלח לנקבל, כי עליו "להפסיק מידית כל שימוש בתואר פסיכיאטר, כל עוד אין בידך תעודת מומחה בישראל."

לא למותר לציין, כי עצם האמור במכתבו של מנכ"ל משרד הבריאות מלמד, כי לפחות בעת ההיא, עשה הנקבל שימוש בתואר שלא ניתן לו, גם בהקשר אחר.

ראוי לציין שהטעמים שניתנו מטעמו של הנקבל לנהגו לעשות שימוש בתואר לא לו, נראו תמוהים בעיני חברי הוועדה. גם אם האיסור לשימוש בתואר, בידי מי שלא קיבל אישור לתואר, לא היה קבוע בהוראות חוק, פשיטא, שמי שלא קיבל אישור כאמור וגם לא עמד בתנאים לקבלת האישור לתואר, אינו רשאי לעשות בו שימוש ורופא העושה שימוש בתואר שלא ניתן לו אישור, נוהג בדרך שאינה הולמת רופא מורשה.

זאת ועוד, הוועדה סבורה כי הטענה כאילו באמור בפסק הדין, ניתן לנקבל היתר לעשות שימוש בתואר שלא אושר לו, או כדי לחזק את עמדתו כאילו הוא רשאי לעשות כן, בעייתית על פניה. מעבר לכך שתביעת הנקבל לא עסקה בעניין השימוש שעשה הנקבל בתואר פסיכיאטר, הנקבל היה מודע לכך, שהוא לא עמד בהצלחה בבחינות המהוות תנאי לאישור תואר מומחה בפסיכיאטריה וכי לא ניתן לו אישור לתואר האמור. משכך לא מובן כיצד זה ניתן לראות בפסק הדין משום אישור לשימוש בתואר וככל שטענה זו באה לומר כאילו השימוש בתואר נעשה בשגגה, או בטעות, אנו סבורים כי לא אלו פני הדברים.

העובדה, שהנקבל עסק למעשה בפסיכיאטריה, משך שנים לא מעטות ואף בידיעת האחראים לנושא במשרד הבריאות, בין אם ראוי שכך ובין אם לאו, אין בינה לבין העובדה שהנקבל עשה שימוש בתואר שלא אושר לו, דבר. כאמור, יכול שהעיסוק בתחום מסויים ברפואה לא יאסר על מי שהורשה לעסוק ברפואה, גם אם לא ניתן לו תואר מומחה באותו תחום, ואולם השימוש בתואר, היוצר מצג כלפי המטופלים, כאילו בבעל תואר מומחה מדובר, מוכיל בהכרח להשמטת הבסיס ההכרחי להסכמה לקבלת הטיפול.

לשון אחר, מדובר לדעתנו בקבלת הסכמת המטופל לטיפול, במרמה.

בעצם השימוש בתואר שלא ניתן לנקבל, יש כדי לפגוע באמינות הנקבל בפרט ובציבור הרופאים ככלל, כמו גם באמון הניתן בעוסקים בתחום זה. זאת שעה שיחסי אמון, מהווים בסיס ויסוד הכרחי ביחסי רופא ומטופל וכיכולתם של רופאים למלא את תפקידם.

כנגד אלה, נתנו דעתנו לנסיבות אלה:

(א) הזמן הרב שחלף מאז ארעו העובדות המהוות בסיס לקובלנה. מדובר כאמור בשימוש שעשה הנקבל בתואר פסיכיאטר, שעה שטיפל במתלונן בתקופה שמשנת 1995 ועד לשנת 2002;

(ב) להתחייבות הנקבל, שלא לעשות עוד שימוש בתואר ואף לא לעסוק להבא בפסיכיאטריה;

(ג) לגילו המתקדם של הנקבל ולעובדה שהוא מתפרנס בדוחק מעיסוקו בהיפנוזה, עיסוק שהנקבל הורשה לעסוק בו, על פי חוק.

חברי הוועדה סבורים, כי לאור ההשלכות שיש לשימוש בתואר שלא ניתן לו אישור, בנסיבות האמורות, ראוי כי נמליץ בפניך על התליית רשיונו של הנקבל לעסוק ברפואה. הוועדה התלבטה, אם בנסיבות העניין, ניתן להסתפק לעניין זה, בתקופה של חודש ימים בלבד, כהתחשב בכך שהנקבל המשיך במעשיו, משך תקופה ארוכה, בידיעה ברורה, שמדובר במצג שווא ואף לאחר שמכיל משרד הבריאות הבהיר לנקבל שעליו לחדול מלעשות שימוש בתואר האמור.

כהתחשב בעמדת ב"כ הקובל, בנסיבותיו המפורטות בסעיף (א) עד (ג) שלעיל, ובהתחייבויות שהנקבל נטל על עצמו כאמור, אנו ממליצים בפניך כי תתלה את רשיונו של הנקבל לעסוק ברפואה למשך חודש ימים.

עו"ד רותי הורן
נציגת היועץ המשפטי
למשלה

פרופ. צבי שטרן
נציג הסתדרות הרופאים

פרופ. מיטל ורדי
יו"ר

זאת ועוד, הוועדה סבורה כי הטענה כאילו באמור בפסק הדין, ניתן לנקבל חיתוך לעשות שימוש בתואר שלא אושר לו, או כדי לחזק את עמדתו כאילו הוא ראוי לעשות כן, בעייתית על פניה. מעבר לכך שתביעת הנקבל לא עסקה בעניין השימוש שעשה הנקבל בתואר פסיכיאטר, הנקבל היה מודע לכך, שהוא לא עמד בהצלחה בבחינות המהוות תנאי לאישור תואר מומחה בפסיכיאטריה וכי לא ניתן לו אישור לתואר האמור. משכך לא מובן כיצד זה ניתן לראות בפסק הדין משום אישור לשימוש בתואר וככל שטענה זו באה לומר כאילו השימוש בתואר נעשה בשגגה, או בטעות, אנו סבורים כי לא אלו פני הדברים.

העובדה, שהנקבל עסק למעשה בפסיכיאטריה, משך שנים לא מעטות ואף בידיעת האחראים לנושא במשרד הבריאות, בין אם ראוי שכך ובין אם לאו, אין בינה לבין העובדה שהנקבל עשה שימוש בתואר שלא אושר לו, דבר. כאמור, יכול שהעיסוק בתחום מסויים ברפואה לא יאסר על מי שהורשה לעסוק ברפואה, גם אם לא ניתן לו תואר מומחה כאותו תחום, ואולם השימוש בתואר, היוצר מצג כלפי המטופלים, כאילו בבעל תואר מומחה מדובר, מוביל בהכרח להשמטת הבסיס ההכרחי להסכמה לקבלת הטיפול.

לשון אחר, מדובר לדעתנו בקבלת הסכמת המטופל לטיפול, במרמה.

בעצם השימוש בתואר שלא ניתן לנקבל, יש כדי לפגוע באמינות הנקבל בפרט ובציבור הרופאים בכלל, כמו גם כאמון הניתן בעוסקים בתחום זה. זאת שעה שיחסי אמון, מהווים בסיס ויסוד הכרחי ביחסי רופא ומטופל וביכולתם של רופאים למלא את תפקידם.

כנגד אלה, נתנו דעתנו לנסיבות אלה:

(א) חזמן חרב שחלף מאז ארעו העובדות המהוות בסיס לקובלנה. מדובר כאמור בשימוש שעשה הנקבל בתואר פסיכיאטר, שעה שטיפול במתלונן בתקופה שמשנת 1995 ועד לשנת 2002;

(ב) להתחייבות הנקבל, שלא לעשות עוד שימוש בתואר ואף לא לעסוק לחבא בפסיכיאטריה;

(ג) לגילו המתקדם של הנקבל ולעובדה שהוא מתפרנס בדוחק מעיסוקו בהיפנוזה, עיסוק שהנקבל הורשה לעסוק בו, על פי חוק.

חברי הוועדה סבורים, כי לאור ההשלכות שיש לשימוש בתואר שלא ניתן לו אישור, בנסיבות האמורות, ראוי כי נמליץ בפניך על התליית רשיונו של הנקבל לעסוק ברפואה. הוועדה התלבטה, אם בנסיבות העניין, ניתן להסתפק לעניין זה, בתקופה של חודש ימים בלבד, בהתחשב בכך שהנקבל המשיך במעשיו, משך תקופה ארוכה, בידיעה ברורה, שמדובר במצג שווא ואף לאחר שמנכ"ל משרד הבריאות הבחיר לנקבל שעליו לחדול מלעשות שימוש בתואר האמור.

בהתחשב בעמדת ב"כ הקובל, בנסיבותיו המפורטות בסעיף (א) עד (ג) שלעיל, ובהתחייבויות שהנקבל נטל על עצמו כאמור, אנו ממליצים בפניך כי תפעיל את סמכותך לפי חוראות סעיף 41 לפקודה ותתלה את רשיונו של הנקבל לעסוק ברפואה למשך חודש ימים.

עו"ד רותי חורן
נציגת היועץ המשפטי
לממשלה

מרופ. צבי שטרן
נציג הסתדרות הרופאים

מרופ. פיטר ורדי
יו"ר

זאת ועוד, הוועדה סבורה כי הטענה כאילו באמור בפסק הדין, ניתן לנקבל חיתוך לעשות שימוש בתואר שלא אושר לו, או כדי לחזק את עמדתו כאילו הוא רשאי לעשות כן, בעייתית על פניה. מעבר לכך שתביעת הנקבל לא עסקה בעניין השימוש שעשה הנקבל בתואר פסיכיאטר, הנקבל היה מודע לכך, שהוא לא עמד בהצלחה בהחייבות המהותית תנאי לאישור תואר מומחה בפסיכיאטריה וכי לא ניתן לו אישור לתואר האמור. משכך לא מובן כיצד זה ניתן לראות בפסק הדין משום אישור לשימוש בתואר וככל שטענה זו באה לומר כאילו השימוש בתואר נעשה בשגגה, או בטעות, אנו סבורים כי לא אלו פני הדברים.

העובדה, שהנקבל עסק למעשה בפסיכיאטריה, משך שנים לא מעטות ואף בידיעת האחראים לנושא במשרד הבריאות, בין אם ראוי שכך ובין אם לאו, אין בינה לבין העובדה שהנקבל עשה שימוש בתואר שלא אושר לו, דבר. כאמור, יכול שהעיסוק בתחום מסוים ברפואה לא יאסר על מי שהורשה לעסוק ברפואה, גם אם לא ניתן לו תואר מומחה באותו תחום, ואולם השימוש בתואר, הייצר מצג כלפי המטופלים, כאילו בבעל תואר מומחה מדובר, מוביל בהכרח לחשמטת הבסיס והכרחי לחסכמה לקבלת הטיפול.

לשון אחר, מדובר לדעתנו בקבלת הסכמת המטופל לטיפול, במרמה.

בעצם השימוש בתואר שלא ניתן לנקבל, יש כדי לפגוע באמינות הנקבל בפרט ובציבור הרופאים בכלל, כמו גם באמון הניתן בעוסקים בתחום זה. זאת שענה שיחסי אמון, מהווים בסיס ויסוד הכרחי ביחסי רופא ומטופל וביכולתם של רופאים למלא את תפקידם.

כנגד אלה, נתנו דעתנו לנסיבות אלה:

(א) הזמן הרב שחלף מאז ארעו העובדות המהוות בסיס לקובלנה. מדובר כאמור בשימוש שעשה הנקבל בתואר פסיכיאטר, שענה שטיפל במתלונן בתקופה שמשנת 1995 ועד לשנת 2002;

(ב) להתחייבות הנקבל, שלא לעשות עוד שימוש בתואר ואף לא לעסוק לחבא בפסיכיאטריה;

(ג) לגילו המתקדם של הנקבל ולעובדה שהוא מתפרנס בזוהק מעיסוקו בהיפנוזה, עיסוק שהנקבל הורשה לעסוק בו, על פי חוק.

חברי הוועדה סבורים, כי לאור החשלוכות שיש לשימוש בתואר שלא ניתן לו אישור, בנסיבות האמורות, ראוי כי נמליץ בפניך על התליית רשיונו של הנקבל לעסוק ברפואה. הוועדה התלבטה, אם בנסיבות העניין, ניתן להסתפק לעניין זה, בתקופה של חודש ימים בלבד, בהתחשב בכך שהנקבל המשיך במעשיו, משך תקופה ארוכה, בידיעה ברורה, שמדובר במצג שווא ואף לאחר שמנכ"ל משרד הבריאות הבחיר לנקבל שעליו לחדול מלעשות שימוש בתואר האמור.

בהתחשב בעמדת ב"כ הקובל, בנסיבותיו המפורטות בסעיף (א) עד (ג) שלעיל, ובהתחייבויות שהנקבל נטל על עצמו כאמור, אנו ממליצים בפניך כי תפעיל את סמכותך לפי הוראות סעיף 41 לפקודה ותתלה את רשיונו של הנקבל לעסוק ברפואה למשך חודש ימים.

עו"ד רוני הורן
נציגת היועץ המשפטי
לממשלה

פרופ. צבי שטרן
נציג הסתדרות הרופאים

פרופ. פיטר ורדי
יו"ר